



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomæ Młodzianowski, Poloni, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Peccatis Et Gratia, Fide, Spe, Et Charitate

Młodzianowski, Tomasz

Moguntiae, 1682

Quæstio I. An privatim Revelatum sit Objectum Fidei Divinæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82969)

DISPUTATIO II.

De objectis Fidei in Particulari.

QUæ in præfenti tractabuntur, solent ab aliis expediri sub titulo Revelationis, quænam sit sufficiens ad fidem? commodè tamen sub dicto titulo continebuntur, præcipuè post tractationem de objecto fidei, in communi.

QUÆSTIO I.

An Privatim Revelatum sit Objectum Fidei Divinæ?

IN præfenti, per privatam Revelationem non intelligitur Revelatio facta uni, vel aliquot personis. Nam colloquium Angeli cum Beatissima, erat Revelatio olim facta, uni personæ, de qua tamen nemo dubitat, quod sit Objectum fidei. Non item nomine Revelationis publicæ, intelligitur hic & nunc facienda revelatio, quæ sit in bonum Ecclesiæ, vel pluribus in eadem communitate facta: nam utrumque hoc publicitatis genus, pro præfenti materialiter se habet, nec excedens limites privatæ revelationis. Hinc nomine Publicæ revelationis, intelligitur, quidquid preponit, vel postmodum proponit Ecclesia, omnibus universaliter credendum, tanquam contentum in Scripturis & Doctrina Patrum: nomine autem Privatæ revelationis intelligitur quæcunque alia.

DICENDUM est. *Privatim revelatum esse Objectum Fidei Divinæ.* Est Conclusio Suarez, Vasques, post illos Lugonis disputatione 1. sectione 11. Amici disputatione 2. sectione 3. Koinck disputatione 9. dubitatione 6. Ripaldæ disputatione 7. num. 7. Arriagæ, Oviedi. Contra Magistrum, Canum, Bannez, Sotum, & Valentiam hic disputatione 1. quæst. 1.

PROBATUR Primò. Auctoritate Tridentini, cuius sessione 6. canone 16. est talis Textus. *Si quis magnum illud usque in finem perseverantia donum, se certò habiturum absolutà & infallibili certitudine, dixerit, anathema sit.* Ibidem autem capite 12. cum definisset quod nec de prædestinatione, nec de Confirmatione sui in gratia, quisquam certò statuere possit, *Nisi, inquit, ex speciali revelatione; sciri non potest, quos Deus sibi elegerit.* Ubi utroque loco supponit Tridentinum, esse falsam hanc propositionem, Nempe ex speciali revelatione sciri non posse, quos DEUS sibi elegerit: quæ scientia non est evidentiā, cum sit tota ex revelatione. Ergò erit

scientia latiùs sumpta, pro quacunque cognitione certa, adeoque & cognitione fidei. Mattem hanc fuisse Patrum testatur Catharinus, qui eidem Concilio interfuit, citatus à Lugone.

PROBATUR Secundò Ratione. Cui unitur ratio formalis fidei Divinæ, illud est Objectum fidei Divinæ, hoc enim intelligitur nomine huius Objecti. Sed privatim revelato, unitur ratio formalis fidei Divinæ: quia ratio formalis fidei Divinæ, est Dei dictio, quæ unitur privatim revelato: supponitur enim dictum à Deo, etsi non diceretur, hoc ipso non esset privatim revelatum. Resolvitur hæc ratio in hoc principium. Impossibile est eandem rationem formalem assentiendi, convenire diversis materialibus, esse quidem uni rationem assentiendi, non esse autem alteri rationem assentiendi. Sicut impossibile est, ut animalitate & rationalitate, constituatur, Petrus in ratione hominis, & isdem non constituatur Paulus; hinc si eadem ratio formalis assentiendi convenit tam publicè quam privatim revelato, nempe veritas prima attestans, utrique erit ratio formalis assentiendi. *Næque valet si dicas,* quod eadem albedo posita in pariete de albet parietem; posita autem in Angelo, non dealbet Angelum: ita veritas prima conjuncta publicè revelato, extrahet illud ad rationem formalem Objecti fidei, non autem conjuncta privatim revelato. *Disparitas enim est.* Nam formæ Physicæ, qualis est albedo, non hoc ipso quia uniuntur alicui subiecto, supponunt illud capax; etsi junguntur subiecto incapaci, non tribuunt ei denominationem, ad quam tribuendam ordinantur. Formæ autem Logicæ seu rationes assentiendi, hoc ipso quia uniuntur per copulam Logicam, hoc est per particulam *Est*; supponunt illud objectum esse capax illius formæ: quia si posita unione per copulam *Est* inter objectum & rationem assentiendi, non esset capax objectum assentiendi; posita illic esset copula *Est* ut supponitur; non posita autem, quia cum id non sit de materiali verum, quod dicitur formale, non potest illic esse ex parte objecti particula *Est* sed particula *Non est*. Quod si hoc ipso, quia uniuntur formæ Logicæ, supponunt subiectum capax, non ita se habebunt ac formæ physicæ. Si non ita: quamvis physicæ non semper suam denominationem tribuant, semper tribuent Logicæ, adeoque erunt ratio assentiendi.

PROBA.

PROBATUR Tertiò. Ut aliquid sit objectum fidei, non est necesse ut verbi gratia in oriente dicatur: quia hoc est extra rationem formalem motivam fidei. Ergò nec est de ratione fidei publicè revelari; quia hoc ipsum publicum, est extra rationem assentiendi & motivam fidei, sicut & ipse locus.

CONFIRMATUR. Vera est hæc universalis: Omnis assensus supernaturalis factus propter Auctoritatem Divinam, est assensus fidei Divinæ: continet enim definitionem & definitum. Ergò si illam negas, da quam placet: modò nihil contineat, nisi quod est verè objectum formale fidei, tenens se præcisè ex parte Auctoritatis Divinæ; ex qua tamen sequetur privatim revelatum posse credi fide Divinâ; posita autem veritate illius Majoris universalis; sequitur omnes particulares in illa contentas veras esse: atque adeò assensum factum Privatæ revelationi, esse assensum fidei Divinæ: fit enim etiam hæc, propter Auctoritatem Divinam.

RESPONDEBIS Primò. Privatim revelatum, si proponatur ab Ecclesia credendum, transire in objectum fidei Divinæ.

CONTRA, quia privatim revelato, vel accedit ratio formalis assentiendi seu motivum fidei posita illa propositione, informans privatim revelatum, cum antea illud non informaret; vel non accedit. Si accedit. Ergò vel de novo aliquid revelatur Ecclesiæ, cujus revelationis nullum fundamentum. Vel ipsa Auctoritas Ecclesiæ, est objectum formale fidei, quod impugnatum est. Si autem non accedit, & tamen supponitur esse objectum fidei. Ergo in ante supponebatur habere hanc rationem, adeoque etiam in ante, erat quantum ex illo credibile fidei Divinæ. Deinde ita se habet privatim revelatum per ordinem ad propositionem Ecclesiæ: sicut & alii articuli, de novo in Tridentino definiti; qui tamen articuli, ante propositionem Ecclesiæ, erant ex objecto de fide. Ex quo etiam deduci solet credenda, quoad esse explicitum, successu temporis crevisse, sed non quoad esse revelatum successu temporis. Ergò & privatim revelatum, ex parte objecti erit de fide, ante propositionem Ecclesiæ.

RESPONDEBIS Secundò. Privatim revelatum, si postea publicâ revelatione reveletur, transit in objectum fidei.

CONTRA. Non indiget privatim revelatum ut transeat in objectum fidei publicè revelari, etiam ante publicam revelationem, supponatur jam (ex dictis) præinformatum ratione Formali.

RESPONDEBIS Tertiò. Sufficit, ne privatim revelatum sit objectum fidei, quòd scilicet privatim & publicè revelatum, differant conditione ex parte Objecti se tenente.

CONTRA. Negatur illas condiciones ex parte objecti se tenere. Et posito, quòd se tenerent, urget Ripalda, non esse rationem, cur

utramque hanc diversitatem fides eadem complecti non possit.

OBJICIT Primò. Valentia varias Auctoritates, in quibus dicitur, fidem fundari super fundamentum Apostolorum, in montibus Sanctis. Subditur enim: Dominus narravit in Scripturis populorum, &c. adeoque publicè.

RESPONDETUR communiter. Hæc omnia procedere de fide Universali; quo etiam modo intelligendus est S. Thomas, hic quæstione 5. articulo 3. Et prima parte, quæstione 1. articulo 8.

OBJICIT Secundò. Non credens privatæ revelationi non est hæreticus: hæreticus autem est, qui discredet objecto fidei Divinæ. Ergò privata revelatio non est objectum fidei Divinæ.

RESPONDETUR. Ly Hæreticus, secundum communem acceptionem, notat contumaciam in discredendo objecto fidei Divinæ, prout propositio ab Ecclesia tanquam credendo ab omnibus; consequenter cum privata revelatio non sit talis, illi discredens, non erit vocandus Hæreticus. Exinde tamen non sequitur, quòd illud objectum non possit credi fide Divinâ.

OBJICIT Tertiò. Si privatim revelatum esset articulus fidei, daretur ansa multis illusionibus, prætensionibus Spiritus privati &c.

RESPONDETUR. Dandam ansam, si esset credenda imprudenter, & non habitis sufficientibus motivis credibilitatis, secus si oppositio modo fiat. Spiritus etiam privatus, intantum malus est, inquantum non se subdit Ecclesiæ, quòd in præsentem non dicitur. Hinc si privatim ut præsumitur revelatum, damnaret Ecclesia, deberet cenleri non revelatum, ob infallibilem Spiritus Sancti assistentiam, quam in decernendo habet, non enim posset damnare, si verè esset revelatum.

Resolvenda sunt insuper aliqua quæsitæ.

QUÆRES Primò. An Dei revelatio privata, possit obligare ad exhibendum assensum, sub peccato infidelitatis, quamvis non proponatur ab Ecclesia? Si procedat quæsitum de eo, cui fit revelatio.

ASSERO Primò. Posse interdum illum obligari ad exhibendum assensum.

RATIO, quia improbabile est, quòd Prophetæ, quibus immediatè DEUS revelabat, non fuerint obligati ad credendum; quòd enim DEUS illos mitteret ad idem publicandum, id non auget majorem obligationem: quia ille animus publicandi, est totaliter extra rationem formalem fidei. Aut urgebit argumentum à pari: obligat revelatio postea publicanda ut illi credatur. Ergò & privatim potest obligare.

ASSERO Secundò. Posse interdum non obligari eum cui fit revelatio, ad exhibendum assensum, imò obligari ne illum exhibeat.

RATIO, quia potest evenire, ut aliquis non habeat sufficientia motiva credibilitatis, quòd Sathanas non se transfigurarit in Angelum lucis.

Jam autem unusquisque obligatur ad prudentem in rebus agendum; & eò majori obligatione; quò majorem rem aggreditur; qualis est exhibitio assensus, non nisi Deo debiti.

ASSERO TERTIO. *Etiā positus motivis creditur, quòd Deus aliquid testetur non est obligatus, Cui revelatur, ad positivè semper præbendum assensum, licet sit obligatus ad non dissentiendum.*

RATIO, quia præceptum fidei ad positivos actus semper non obligat, nisi cum urget præceptum; licet obliget ad negativum, hoc est ad non dissentiendum; quod etiam evenit circa publicè revelata. Si autem procedat quæstio non de eo cui sit revelatio, sed de aliis.

DOCET LUGO, nunquam aut rarissimè obligari ad credendum objectum revelatum. Probat; quia nimirum quamdiu aliquis mihi nullo modo loquitur, nec mediatè nec immediatè, is non exigit à me fidem; possumquè me circa ea objecta negativè habere, tanquam circa id, quod ad me non attinet, etiamsi concurrant tota motiva, ut non possim dubitare de veritate Revelationis & Rei veritate. *Hec ratio*

NON SATISFACIT. Quia quamvis non concedatur obligatio positivè eliciendi actus fidei, id non provenit ex allato fundamento: Certè enim si Paulus immediatè aliquid dicat Petro, & tamen Pauli Auctoritas apud me æstimetur; si mihi Petrus referat id dixisse Paulum, nec prudenter negare possim illum hoc dixisse, non minus à me exigit fidem illius Auctoritas, quàm si sermonem ad me direxisset, omni eo eventu, quo si mihi immediatè locutus fuisset, deberem ei credere. *Ut difficultati solutio detur.*

ASSERO PRIMÒ. *Qui motiva credibilitatis habet, quòd revelatio privata verè peracta sit, tenetur non discredere.*

RATIO. Quia præceptum de non neganda Auctoritate Divina, est negativum, adeòque semper obligat, ubi innotuerit intercessisse Auctoritas Divina, ut hinc per motiva credibilitatis innotescit.

ASSERO SECUNDÒ. *Ex objecto loquendo, non intervenire obligationem ullam, positivè credendi.*

RATIO, quia non videtur unde oriatur obligatio illa: neque enim hoc ipso quia DEUS revelat aliquid, format simul præceptum credendi quoad omnes.

ASSERO TERTIO. *Ex subjecto intervenire posse obligationem positivè credendi revelationi private, in circumstantia sufficientium motivorum credibilitatis.*

RATIO, quia potest specialis dari instinctus, talem obligationem inducens, aliæque circumstantiæ.

QUÆRES SECUNDÒ. *Revelationi privata ex habitu ne fidei præbetur assensus, dum præbetur?*

ASSERO PRIMÒ. *Is cui revelatio facta est, ex habitu fidei assentitur.*

RATIO. Quia habitus extendunt se ad id, in quo reperiunt rationem suam formalem motivam; habitus autem fidei in illo cui revelatur, circa illam privatam revelationem, reperiunt suum motivum nempe Ly: *Deus dixit.*

ASSERO SECUNDÒ. *Eos qui habent motiva sufficientia credibilitatis de revelatione privata, quantumvis ad illos non sit directè revelatio, nihilominus illi assentiri possunt, ex habitu fidei.* Est assertio contra Lugonem.

RATIO. Quia ex habitu fidei assentiri potest Revelationi privata is, ad quem est directè. Ergò & alii quibus sufficienter proponeretur, vellentque consentire: nam in utrisque reperietur Habitus suum Formale. Et sicut Habitus Metaphysicæ æque inclinat ad assensum Metaphysicis, sive ad me direxerit Aristoteles mentionem suæ Metaphysicæ sive non; ita & in præfenti.

DICES cum Lugone. Ille assensus non potest resolvi ultimò in revelationem mediatam vel immediatam Dei; sed deberet resolvi in Auctoritatem humanam, non resolveretur in mediatam: quia hæc nulla, cum DEUS nullum nuntium ad audientem miserit, nec iis loqui voluerit. Non in immediatam præteritam: quia hæc non constat immediatè ex terminis, etiam obscurè quibus narratur, sed solum constare ex narratione referentis.

RESPONDETUR. Illam fidem resolvendam esse in Revelationem præteritam; quæ seipsam movet, licet prærequirat narrationem ejus, veluti gratiâ, cui facta est tanquam motivum credibilitatis, rationemque applicantem quòd facta sit Revelatio.

ASSERO TERTIO. *Casu quo tamis, cui facta est revelatio privata immediatè, quàm alii, quibus non est facta, velint illam credere, non habendo tamen sufficientia motiva credibilitatis non assentirentur tunc fidei Divinæ illi objecto.* Est assertio contra Lugonem.

RATIO, quia non potest movere sese habitus fidei etiam ad objectum revelatum, nisi præmotus, ita, ut indiget promoveri; sicut enim intellectus non potest moveri ad verum, nisi sibi proponatur, nisi illud apprehendat natura, sic nec Fides; quod ei commune est cum aliis potentis & habitibus. Sed eo casu non habet habitus fidei requisita, in quibus in actum exire possit, quia prudentia supernaturalis etiam actum fidei dirigit; non dirigit autem sine sufficientibus motivis credibilitatis, simpliciter autem ille actus imprudenter fieret: imperaretur enim firmissimus, sine debito fundamento.

DICES PRIMÒ. Omnino ad illum assensum debere dari quantum habitum Theologicum.

RESPONDETUR. Quod non. Quia ille assensus

assensus erit naturalis, ad quem tamen sufficit ipsemet intellectus, assumens pro motivo dictam Revelationem.

DICES Secundò, Actum illum fidei non fore simpliciter fidei, nec posse denominare fidelem, idque ideo quia modus assentiendi ex fide importat assensum firmissimum.

RESPONDETUR. Fidelem non denominat in presenti materia, nisi actus supernaturalis, prædictus autem actus, esset ut dixi, merè naturalis.

DICES Tertiò. Ab eodem habitu possunt elici actus non solum perfectissimi; sed etiam minus perfecti, ut patet in charitate, quæ non semper vult æqualiter placere Deo: interdum enim amat Deum super omnia, ubi est non nisi obligatio præcepti gravis, qui est imperfectior: interdum autem ita amat, ut se extendat etiam ad ea, ubi non est obligatio gravis. Possum item Petro assentiri firmiter, si mihi clarè constet de ejus reificatione; non ita autem perfecte, si mihi minus clarè constet. Ergo etiam poterit à fide elici ille assensus, quamvis non habeantur motiva sufficientia credibilitatis, vel poterit etiam positivè discedi alicui objecto parvo quantumvis revelato.

RESPONDETUR. Disparitatem esse, quia nihil deest habitui charitatis, quominus ad illum actum non nisi mortalium exclusivum se extendat; deest autem (ex dictis) fidei, directio prudentia supernaturalis, consequenter imperium assensus firmissimi. Deinde cum actus amoris sit actus liber, potest pro sua parte ipsa potentia elicitiva illius, & habitus, movere se vel non movere, modò fervetur substantialis charitas, non recedendi à DEO tanquam ultimo fine. Quia autem actus fidei est actus imperatus quidem à voluntate, elicitus tamen ab intellectu elevato, qui est potentia necessaria, hinc si habeat omnia requisita ad assentiendum, necessariò debet assentiri, nisi motivum ipsum abiciat, consequenter sive sint credenda quoad Materiam magna, sive non, necessariò credi debent, si habeantur requisita, necessariò inquam credi debent, (dum ereduntur) actu certissimò.

Rursus Substantialis charitas est in constitutione Dei tanquam ultimi finis, quod stat cum hoc, quantumvis aliquis amet peccata venialia. Jam autem substantialiter fides stat in hoc, credere scilicet DEO dicenti; & quia tam parva quam magna dicit, si ei in parvis non credas, impetis ipsum substantiale fidei; ad eum modum quo impeteres, si vi charitatis non tantum deberes Deum tanquam ultimum finem constituere, sed ab illo non deviare, tunc enim, non detestatio venialis, ageret contra substantiam charitatis. Denique quia Veritas cum in indivisibili consistat, hinc æquo pondere, vel magno vel parvo objecto se conjungit; & si semel

est ratio assentiendi verè, semper erit. Hinc principium: Omne totum est majus sua parte, æquè tenet de ligno centum palmari, atque de ligno monopalmar; Bonitas autem licet in Entitate sit indivisibilis, nihilominus in modo opponendi se opposito, non æquè se habet; minus enim minori, magis se opponitur majori. Si autem ejus oppositio non in indivisibili consistit, poterit salvo substantiali charitatis, fieri oppositio mortali, quin fiat veniali: licet hanc majorem vel minorem oppositionem, excludat prædicamentum veri, competens fidei. Huc etiam pertinent moralitates: quia Charitas Theologica est quædam amicitia DEI ad nos & nostri ad Deum. Ratio autem in humanis amicitia vendicat, ut leves offensæ non veniant in considerationem & dissolutionem amicitia: fides autem datur tanquam assensivum Auctori tati Divinæ: hinc ubicunque illa reperitur, habetur hoc, ad quod ex essentia sua ordinatur, reperitur autem, etiam si Deus parva dicat. Unde etiam in humanis, levioribus offensis, non solvitur amicitia: semper autem est læsio Auctoritatis non credere, serio affirmanti. Denique potest disparitas peti ex fide, quæ docet, quòd committens veniale non amittat charitatem; indefinitè autem docet, quòd non credens Deo sit infidelis, ex quo inferimus amittere fidem, qui discedit.

QUÆSTIO II.

An mediata Revelatum sit Objectum Fidei?

Nomine Immediate revelati venit aliquid in seipso revelatum: nomine autem Mediate revelati, venit, cum aliquid revelatur non in seipso, sed non nisi in alio.

Revelatio mediata dupliciter ferè dividi potest in Revelationem mediatam confusam, & in revelationem mediatam virtuaalem.

Mediata revelatio confusa est, cum aliquid Deus, in alio explicitè revelato, non nisi implicitè revelat aliud. Revelatio autem mediata virtualis est, cum in alio actu revelato, aliud non nisi tanquam in radice & exigitivo revelatur. Hæc ipsa Revelatio mediata confusa, dividi potest in Revelationem definitionis in definito, in Revelationem partis in toto, in Revelationem particularis in universali. *Prioris* exemplum est, cum revelatur Christus, verbi gratià, esse homo, confusè revelatur, quòd sit animal rationale. *Secundæ* exemplum, cum revelatur quòd Christus sit homo, revelatur confusè quòd habeat animam, & hæc revelatio revocari quidem posset ad priorem: nam inter modos definiendi, est definitio per partes physicas: quia tamen in hac posteriori non attenditur ad utramque partem; sed attenditur non nisi ad unam: cum tamen definitio utraque parte constituatur; ideo adhuc hi modi distingui possunt. *Tertiæ* revelationis exemplum est:

(f) 4

Omnis